

Αἶ ὄραι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅς στρέφονται ἐν βία
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατὴρ πυρίνων αἰσθημάτων.
 Ἡ ἀληθὴς καρδιά.

Ἄς μᾶς προσβλέπη ἄγρια ἡ τύχη, ἀγαπῶμεν
 Ἡμεῖς ἀλλήλους καὶ ποτὲ, ποτὲ μὴ χωρισθῶμεν.
 Ὅπου σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἀλλ' Ἄδης καὶ ὀδύναι
 Ὅπου δὲν εἶσαι εἶνε.

Ἐλθὲ λοιπὸν ὑπάγωμεν ἐπάνω τῶν κυμάτων
 Ὅμοῦ, ὅπου ὁ ἄνεμος ἐγείρεται φρυάττων·
 Αἶ ὄραι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅν στρέφονται ἐν βία
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατὴρ πυρίνων αἰσθημάτων
 Ἡ ἀληθὴς καρδιά.

Ἡ γῆ, ὦ κόρη, δι' αὐλὰς καὶ δούλους δὲν ἐκτίσθη,
 Καὶ διὰ τὸν ἐλευθερον τὸ κύμα προωρίσθη.
 Ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς εὐτελεῖ στενάζομεν δουλείαν,
 Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ κύματος γνωρίζομεν ἰδίαν
 Τοῦ ἔρωτος τὴν ἄλυσσον καὶ τὴν Ἑλευθερίαν.
 Ἐκεῖ τοῦ φθόγου ἡ χολὴ δὲν δηλητηριάζει
 Οὐδ' ἡ ὀδύνη ν' ἀγρυπνῇ τὸ ὄμμα μας βιάζει.
 Τὴν γῆν καὶ τῶν κατοίκων τῆς τὴν τύρβην λησμονοῦμεν
 Καὶ περὶ μας τὸν Οὐρανὸν ἐν τέρψει θεωροῦμεν.
 Ἐλθὲ λοιπὸν, ὑπάγωμεν ἐπάνω τῶν κυμάτων
 Ὅμοῦ, ὅπου ὁ ἄνεμος ἐγείρεται φρυάττων·
 Αἶ ὄραι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅν στρέφονται ἐν βία,
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατὴρ πυρίνων αἰσθημάτων
 Ἡ ἀληθὴς καρδιά.
 (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΠΑΝΑΓ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεσαι μὲ ἀνοφορὸν πόδα,
 ὦ ἔαρ, τοῦ ἐνιαυτοῦ χαρίεσσα νεότης.
 Καὶ πάλιν ἐπανερχονται ἡ τέρψις καὶ φαιδρότης,
 Τὰ ἄνθη, καὶ τὰ ῥόδα.
 Ἐπὶ τῆς πύκνης ἡ τρυγὼν τὴν ἔλυσιν σου ψάλλει,
 Κ' ἐγκαταλείπων ὁ βοσκὸς τ' ὠραῖον ποιμνίον του,
 Ὅπου ἡ χλόη τοῦ ἀγροῦ δροσερωτέρα θάλλει,
 Σὲ ψάλλ' εἰς τὸν αὐλὸν του.

Ὁραία ὦρα! πανταχοῦ ὅπου ἐν ἄνθος θάλλει,
 Ὅπου ζωῆς ἀκούεται ψιθυρισμός, ὁ ἔρως
 Τὰ νεὰ τῆς φύσεως ἐξωραίζει κάλλι
 Εἰς πᾶν εἰσδύων μέρος.

Ἰδοὺ ἰδοὺ κ' ἡ ποιμενὴς φαίδρα ὡς σὺ καὶ νέα,
 Εἰς τοὺς εὐχλόους εὐζωνος λειμῶνας καταβαίνει·
 Καὶ ὀρέπουσ' ἄνθη εὐσμα καὶ ὡς αὐτὴν ὠραία
 Τὸν ἔραστὴν προσμένει.

Ἐξύπνησον, καρδιά μου, νεανικὴ καρδιά!
 Ἀνάλαβε ὡς ἄλλοτε τὸ πῦρ σου, φαντασία!
 Φεῦ! σὰς καλῶ ματαίω,
 Ἀπέπτη πλέον δι' ἐμὲ ὁ χρόνος ὁ ὠραῖος.

Τὸ ἔαρ ἐπανερχεται τοῦ ἔρωτος ἡ ὦρα,
 Ἀλλὰ δὲν ἐπανερχονται αἱ προσφιλεῖς μου τώρα
 Ἡμέραι τῶν ἑρώτων.
 Ἡμέραι ἀνεπίστροφοι τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων.
 ὦ τώρα τῶν τρικυμιῶν ὁ βρυχηθμός μ' ἠδύνει,
 Ἡ θύελλα, αἱ λαίλαπες εἰκόνες τῆς ψυχῆς μου,
 Εἰκόνες προσφιλεῖς μου.
 Δὲν ἦλθεν, ὅχ', ἡ ἀνοιξίς, ἀφοῦ λείπει Ἐκεῖνη.

ΠΑΝΑΓ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΣΑ ΣΕΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝ' ΑΛΛΗ.

Πολλὰ ν' τ' ἀστέργισα τ' οὐρανὸν λάμπουν μικρὰ μεγάλα,
 Μὲν ἐν ἀστέρι λαμπηρὸν,
 Ὅπου τὸ λέν αὐγερινὸ
 Ὁμπνέει ὅλα τᾶλλα.

Πολλὰ λουλούδια βγάν' ἡ γῆ, ποῦ ταῖς πλαγιαῖς στολίζουν·
 Ἕαν τριαντάφυλλ' ἀνθηρὸν,
 Πῶ ν' τὴν αὐγούλα δροσερὸν,
 Καὶ τᾶλλα δὲν μυρίζουν

Πολλαῖς τοῦ κόσμ' ἡ ὁμορφία μὲ χάρις καὶ μὲ κάλλη,
 Πολλαῖς ἔχουν τὴν ὁμορφιά·
 Μόνε 'ς τὸν κόσμον κ' ἄλλη μιὰ,
 Ὡς ἂ σένα δὲν εἶν' ἄλλη.

Ἐν Λαμῖα

I. N. Ξ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΜΙΧΑΗΛ ΓΕΡΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΔΕΝ ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι ἡ ἀνατροφή καὶ αἱ
 περιπέτειαι τοῦ βίου ἔχουσι μεγίστην ἐπιβρὸν ἐπὶ
 τοῦ ἀνθρωπίνου νοός· οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ μὲν Ἀνα-
 κρέων παρακαθήμενος εἰς τὰ δεῖπνα τοῦ Πολυκρά-
 τος ἐξύμνει τὰς ἡδονὰς· ὁ Ὁράτιος καὶ ὁ Βιργί-
 λιος, σχολάζοντες εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Αὐγούστου,
 ἐτόρνευσαν καὶ ὠμάλυναν ἐν ἀνέσει τὰς ἁρμονικὰς
 τῶν ᾠδᾶς· ὁ Δάντης τοῦναντίον ἀγωνισθεὶς μέγαν
 πολιτικὸν ἀγῶνα καὶ ἐξαρισθεὶς κατόπιν, ἐκόρεσε
 τὴν διψάν τῆς ἐκδικήσεώς του διὰ τῆς ὀργῆς· ἥρ-
 πασε μὲ τὴν γιγάντιον του χεῖρα τοὺς πολιτικούς
 του ἐχθροὺς καὶ ἐσφενδόνισεν αὐτοὺς εἰς τὰ κατα-
 χθόνια τοῦ ᾄδου. Οὕτω καὶ ὁ Μιχαὴλ Γερβαντίνος
 ὁ ποιητὴς, ὁ στρατιώτης, ὁ αἰχμάλωτος, ὁ πε-
 ριώνυμος οὗτος συγγραφεὺς ἐξεδικήθη διὰ τῆς εἰ-
 ρωνείας καὶ ἐρῆξε τὸν ἄπλετον ἐκεῖνον γέλωτα
 τὸν ὅποιον ὠνόμασε Δὸν Κισῶτον.

Ὁ Μιχαὴλ Γερβαντίνος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1847
 ἐν Ἀγκάλᾳ τῆς Καστιλλίας ἐκ γονέων εὐγενῶν μὲν